
Kobaltové nebe

Wilbur Smith

Young jí podal další dvě fotografie z leteckého průzkumu. Jedna zachycovala průkop a okolní terén, na druhé byl průkop v maximálním přiblížení. Vysvětlil, že trať se používá k vojenskému i civilnímu provozu. „Kolem tři čtvrtě na devět tím místem projíždí osobní vlak. Pochopitelně nechceme, aby vyletěl do vzduchu. Nesmíme připustit, aby nás obyvatelé okupované země považovali za nepřítele. Počkejte, až osobák projede, a teprve potom umístíte nálož. Až projede vlak s vojáky, zdržíte se tak dlouho, abyste se přesvědčila, že nálož skutečně vybuchla. Pokud ano, nemusíte se starat o odhad způsobených škod, to nám zjistí letectvo druhý den ráno a my ty snímky dostaneme mnohem dřív, než se stihnete vrátit. Počkejte, až uslyšíte explozi, a pak nohy na ramena. Je to jasné?“

„Co když nálož nevybuchne?“

„Vybuchne. Tyhle nálože jsou spolehlivé, pokud jsou správně sestaveny a odjištěny. A vy svůj úkol splníte, nemám pravdu, Courtneyová?“

„Ano, pane.“

„Po akci se budete soustředit výhradně na úspěšný únik. Vyzvednou vás asi dvě míle od průkopu... tady.“ Young ukázal na bod označený „C“, který ležel na pobřeží několik mil od místa Saffronina výsadku. Všechny tři body tvořily trojúhelník.

Přes mapový stůl putoval další černobílý snímek. Zobrazoval malou zátoku ohraničenou na obou stranách skalnatými výběžky. Mezi nimi se nacházela úzká pláž a za ní plochý travnatý terén. Hned vedle byla vidět stezka mezi skalisky, která končila u několika schůdků k úzkému molu vyčnívajícímu ze zátoky.

„U toho mola zakotví přesně v půl jedenácté příslušník místního hnutí odporu s rychlým motorovým člunem. Bude čekat do půlnoci. Máte půlhodinové okno, které by vám k úniku mělo stačit. Jestli to stihnete, člun vás odveze na moře, kde přestoupíte na jiný trauler, který vás dopraví domů.“

Kdybyste se z jakéhokoli důvodu nemohla na setkání dostavit a neměla jste jinou možnost přežití, můžete se spojit s hnutím odporu. Postup je následující. Zajděte do baru hotelu Armor – je ve městě, které leží dál na trati za průkopem – a řekněte barmanovi: „Je tu paní Andersenová? Mám pro ni vzkaz od její neteře.“ Barman odpoví: „Myslíte od Julie?“ A vy na to řeknete: „Ne, od té druhé, od Karin.“ Barman vás potom odvede. Ale budu k vám upřímný, Courtneyová. K tomuto kontaktu přistoupíte pouze tehdy, když nebudete mít absolutně žádnou jinou alternativu. Nemůžeme riskovat, že přivedete skopčáky k našim lidem.“

Saffron přikývla. Už ve chvíli, kdy se dobrovolně přihlásila na tuto práci, věděla, že její život je postradatelný. Bezpečnost celé sítě hnutí odporu je důležitější než její přežití.

Ale přinejmenším může nepřítel donutit, aby za její smrt zaplatil vysokou cenu. Nyní ta chvíle přišla. Saffron naposled zkontrolovala nálož a odpalovací zařízení. Spokojená, že je všechno, jak má být, ustoupila několik kroků od kolejí a co nejklidněji (nic totiž nepřivábí pohled náhodného svědka a nevzbudí podezření jistěji než člověk, který běží podél železniční trati) zamířila k ústí průkopu. Tam se otočila a vyrazila opačným směrem, ovšem už ne vedle kolejí, ale stezkou po úbočí kopce, jímž byl průkop proražen. Zastavila se až u skupinky stromů kolmo od místa, kde umístila nálož – dost blízko, aby zaznamenala výbuch, ale dostatečně daleko, aby ji neohrozila tlaková vlna ani letící trosky.

Pozorovací stanoviště nabízelo další dvě výhody. Leželo mezi tratí a pobřežím, takže usnadňovalo útek, a kromě toho to bylo jedno z mála míst, kde rostly stromy, navíc přímo na okraji skalní stěny lemující uměle vytvořený průkop. Vklíněná mezi kmeny dvou borovic s černou vlněnou čepicí na hlavě a začerněným obličejem mohla sledovat dění bez rizika, že si jí všimne někdo u trati.

Vtom Saffron zaslechla hlasy mluvící německy a dusot kroků. Podle zvuku jich bylo nejméně deset nebo dvanáct. Zamrazilo ji, když si uvědomila, že Němci krácejí po stezce, která vede těsně kolem její pozice, jen pár kroků od místa, kde ležela.

Mířili rovnou k ní. A běželi. Běželi ze všech sil.

Saffron děkovala nebesům za borovice, které ji skrývaly před zraky mužů na stezce, a za výcvik v použití maskovacích technik. Ale dosud se úplně

nesetmělo a bez ohledu na to, jak pečlivě se skrývala, pokud se někdo podívá opravdu pozorně, určitě jí spatří. A čím víc se od stezky vzdálila, tím víc se přiblížila k okraji strmé skalní stěny průsmyku a odhalila se pohledům pátrajících očí dole u trati.

Tiskla se ke kořenům borovice zmítaná strachem z odhalení a hlavou jí vířily neodbytné myšlenky: *Vědí, že tu jsem? Zradil mě někdo? Ale kdo?*

Němci se blížili. Jejich hlasy zněly zřetelněji a Saffron již rozuměla, co říkají. A náhle pochopila. Ti muži zde nebyli na hlídce, nepátrali po ní. Absolvovali běh v rámci výcviku a jejich velitel je povzbuzoval: „Makejte, chlapi! Žádné loudání! Vy tam vzadu, hodte sebou!“ Do toho zněly mumlané povzdechy a jeden troufalý – nebo prostě zoufalý – voják zvolal: „Dejte nám pauzu, seržo! My tady vzadu umíráme!“

Saffron ten pocit dobře znala. V předchozích dvanácti měsících absolvovala nespočet běhů v libovolnou denní či noční hodinu a každý ji přivedl na samou hranici zhroucení a ještě kus za ni. A sdělení bylo pokaždé stejné: „Jste silnější, než si myslíte. Můžete běžet déle a rychleji, než pokládáte za možné, dosáhnout bodu, kdy si myslíte, že zemřete, pokud uděláte ještě jeden krok..., a přesto poběžíte dál.“

Skoro jí bylo těch běhů líto. Potom si však připomněla, že to jsou nepřátelé, kteří by se za ní nemilosrdně vrhli, kdyby vytušili její přítomnost.

Uvědomovala si ohlušující tlukot vlastního srdce a sípavý dech. Silou vůle se přinutila ke klidu a pročistila si mysl.

Už byli téměř u ní, sotva dvacet metrů... pak deset.

Z podrostu na protější straně stezky vyběhl králík vyděšený dusotem vojenských bagančat. Přeběhl holou hlínu před přibíhajícími muži a vrhl se do křoví pod stromy, přímo k Saffron.

Vojáci ho určitě viděli. Jejich oči sledovaly králíka mezi borovice a teď hledí na její úkryt.

Ale vtom se králík zastavil. Ucítil člověka a odskočil zpátky na pěšinu. Saffron slyšela, jak se muži smějí zoufalým pokusům malého zvířátka uniknout.

Vojáci v čele řady proběhli kolem ní a jeden z nich utrousil: „Dušený králík by nebyl špatný k večeři.“ Jiný žádostivě mlaskl: „Mňam... Máma ho dělala s fazolkama. Nechala maso přes noc v kořeněném nálevu a...“

Zbytek receptu již neslyšela, družstvo zmizelo za záhybem stezky. Večerní klid se vrátil a Saffron se zadívala k železniční trati. S posledními zbytky

světla, které ustoupily noční tmě, se cítila mnohem méně nervózní, než čekala. Skutečnost, že ji běžci neodhalili, jí připadala jako znamení shůry, že všechno dobře dopadne. Jedinou starost jí působila samotná nálož, věděla však, že nemá racionální důvod k obavám. Výbušné zařízení nastražila správně a řádně je připojila ke spoušti. Mlhový signální spínač byl stoprocentně spolehlivý, zápalná šňůra i výbušnina v dokonalém stavu.

Bude to fungovat, dobře víš, že bude.

Čas plynul. Saffron se podívala na hodinky: 10.15. Zamračila se. Tohle bylo území okupované Německem. A německé vlaky nemívají zpoždění.

Kde je ten zatracený krám?

Vzápětí zaslechla vzdálený hvizd píšťaly a o něco později již rozeznala odfukování parního stroje a typické cvakání kol na spojích kolejnic.

Bomba byla nastražena.

Viděla, jak se vlak blíží k průkopu, tmavý stín se zatemnělým reflektorem na ochranu před spojeneckými letci. Saffron vzpomínala na lovy v okolí Lusimy, jejich rodinného sídla v keňské vysočině, na které ji otec v dětství brával. Tehdy také pozorovala blížící se kořist a cítila stejné vzrušení a očekávání jako nyní, okořeněné melancholií. Blížila se smrt. Samozřejmě existoval propastný rozdíl mezi zastřelením vznešeného divokého zvířete a zabitím vojáků bojujících za diktátora, který si chce podmanit celý svět. Ale i oni byli mladí muži a moc se nelišili od jiných mladíků v britských, kanadských nebo amerických uniformách. Saffron věděla, že Německu vládnou odporné, podlé kreatury, znala však mnohé Němce, kteří byli slušní a laskaví, na hony vzdálení stereotypu nacistického gangstera s tlustým krkem.

Jednoho z nich milovala.

V tom vlaku určitě sedí jiní, které zase milují jiné dívky. A jejím úkolem je co nejvíc jich zabít nebo alespoň zmrzačit.

Měsíc, jemuž chyběl pouze den do úplňku, vykoukl mezerou mezi mraky a jeho bledý svit ozářil vlak, který právě vjel do průkopu. Ujížděl vysokou rychlostí – destrukce po výbuchu bude o to rozsáhlejší.

Saffron se zadívala na mlhový signální spínač. Neměřil v průměru více než pět centimetrů, ale jí připadal velký jako polévkový talíř. Poskočilo jí srdce, když se strojvůdce vyklonil z kabiny a pozoroval trať. Spínač umístěný na koleji byl strašně nápadný!

Určitě si ho všimne. A zpomalí...

Strojvůdce se však schoval zpátky do kabiny.
O dvě vteřiny později najela lokomotiva na mlhový spínač.
Všechno šlo podle plánu.

Saffron prudce uskočila a přitiskla si dlaně na uši, náhle vyděšená peklem, které rozpoutala. Byla příliš blízko, tlaková vlna ji určitě srazí do bezvědomí. Zvuky v hlavě jí zněly tak intenzivně, že hraničily s halucinacemi. Zřetelně rozeznávala hlasitý jekot a jenom doufala, že nevychází z jejích vlastních úst. Živě si představovala scénu krveprolití a devastace pod sebou v průkopu, jak lokomotiva vyjela z kolejí, vagony za ní narážely jeden do druhého a vršily se v hromadách pokrouceného kovu. Výbuch zastihl přepravované vojáky zcela nepřipravené. Setrvačnost je vymrštila dopředu, těla narážela na protější sedadla, stěny, přepážky a dveře, některá vyletěla oknem a rozplácla se o surově tvrdá žulová skaliska na obou stranách průkopu, kosti polámané, údy nepřírozně zkroucené.

To vše viděla před svým duševním zrakem, ovšem jakákoliv myšlenka na to, co udělala, musela stranou, protože Saffron čelila bezprostřednímu nebezpečí. Soustředila se na půdu pod nohama a rozběhla se, aby zachránila holý život.

Ve dnech, které následovaly po instruktáži s Jimmym Youngem, Saffron podrobně studovala mapy a fotografie, až si vryla do paměti každou pěšinu, každou louku a pole, každé mlází, kde by se mohla ukrýt, a každou otevřenou plochu mezi průkopem a zátokou, z níž vybíhalo molo jako prst ukazující ke svobodě. Proto teď neomylně běžela nocí k určenému cíli a vůbec ji nepřekvapila zrádná půda plná děr a výmolů, kde si snadno mohla vyvrtnout kotník nebo zlomit nohu, i skalních výběžků zrádně skrytých pod mechem. Na podobný terén byla zvyklá jako všichni agenti SOE a její nohy se při každém kroku instinktivně přizpůsobovaly vyvýšeninám či proláklinám.

Urazila asi třetinu vzdálenosti k cíli, když musela zpomalit, aby se nepozorovaně propletla vesnicí. Zabralo jí to asi patnáct minut, ale při plánování ústupu s touto časovou ztrátou počítala. Ovšem na některé věci se ani při nejlepší vůli připravit nemohla – například na to, že málem narazila na německého vojáka, který se za živým plotem miloval s místní dívkou.

Prvním náznakem jejich přítomnosti byla dívčina otázka: „Proč jsi přestal?“ Muž jí odpověděl: „Zdálo se mi, že tu někdo je.“

Saffron bleskurychle zalehla.

„Měl bych se jít podívat,“ prohlásil voják.

Rídkým porostem, který ji odděloval od milenců, Saffron spatřila ruku sahající po pušce – tak blízko, že se jí téměř mohla dotknout. Nahmatala rukojeť útočného nože Fairbairn-Sykes, zasunutého v pochvě u pasu. Se špičkou ostrou jako jehla představoval nůž smrtelně nebezpečnou bodnou zbraň, hrany čepele byly ostré jako břitva a dokázaly proříznout lidskou tkáň jako dobře propečený biftek.

Saffron se nebála, že by ji voják mohl postřelit. Absolvovala výcvik v bojových technikách mnohem nebezpečnějších a zákeřnějších, než jaké si průměrný pěšák umí představit. Toho Němce mohla zabít dřív, než by vůbec postřehl její přítomnost. Jenomže zde byla ta holka a i ji by musela zlikvidovat, aby křikem nevyvolala poplach. Saffron věděla, že dívku na několik vteřin ochromí šok a nevydá ze sebe ani hlásku, což by jí poskytlo víc než dost času na její umlčení. Ovšem zabití nepřátelského vojáka je jedna věc, kdežto vražda neozbrojené civilistky, byť kolaborantky, něco úplně jiného. A i kdyby pominula morální hlediska, pořád by se musela nějak zbavit dvou mrtvol.

Jestli voják nakoukne přes plot, Saffron bude nucena bojovat. Napjala svaly a připravila se ke skoku. Potom však uslyšela, jak dívka vojáka uklidňuje: „Nebud' hloupý, je to nejspíš nějaké zvíře, liška nebo jezevec.“ Pak změnila tón v úlisné předení: „Vrať se ke mně, chybíš mi...“

Saffron viděla, že se muž zarazil. Poznala, že se zmítá mezi chtíčem a smyslem pro povinnost.

„Moc se mi líbilo, cos dělal,“ povzdechla si dívka. „Bylo to tak krááásné...“

Puška spadla do trávy a voják se vrátil k holce. Saffron se modlila, aby byl špatný milenec, kterému záleží jen na vlastním ukojení. *Hod' sebou. Udělej se, zapni si kalhoty a zmizni!*

Ale co čert nechtěl, zrovna teď musela narazit na Casanovu v uniformě. Vložil do milování srdce a věnoval se partnerce. A určitě to uměl, protože dívku vzrušil do takové extáze, že jí musel položit dlaň na ústa, aby umlčel její křik. Saffron pocítila jemný záchvěv závisť. Sama podobnou slast už dlouho nezažila.

Uplynulo pět minut, pak deset. Saffron zvažovala, že se vzdálí, dokud má milenec kalhoty dole, ale kdyby v živém plotě zaslechl další zašustění, tentokrát by se určitě šel podívat.

Vzájemná vášeň konečně vyvrcholila a k Saffroninu překvapení dívka hned vstala, natáhla si spodní prádlo a prohlásila: „Už musím běžet, ať si o mně máma nepomyšlí, že jsem poběhlice.“

Pomalou odcházel následovaná vojákem, který se jí zeptal: „Kdy se zase sejdem?“ Saffron mohla vyrazit.

Usoudila, že má pořád dost času, a nechtěla přijít na místo setkání zbytečně brzo, aby se nemusela skrývat mezi skalisky, než dorazí odbojář s motorovým člunem. Měsíc jí svítil na cestu.

Zalykala se radostí. Úspěšně splnila misi a od zátoky ji dělilo půl kilometru. Nakonec všechno dobře dopadne. Vtom zaslechla táhlé zavytí. Na okamžik se ponořila do temného fantaskního světa čarodějnic, vlkodlaků a zlé vůle, potom však převládla racionální úvaha a Saffron si uvědomila, že slyší psy.

Lovecké psy puštěné z vodítek a ženoucí se za kořistí. A tou kořistí byla ona.

Běžela ze všech sil a vzdalovala se od přímé cesty k zátocce. Věděla, že tři nebo čtyři sta metrů daleko teče potok, který jí pomůže svést psy ze stopy. Než ji zase najdou, může se dostat k zátocce, nastoupit do čekajícího člunu a odplout do bezpečí.

Korytem tekla ledově chladná voda z tajícího sněhu. Saffron běžela po proudu a klouzala na slizkých kamenech pokrytých mechem, ale dařilo se jí neztrácet rovnováhu a udržovat tempo. Koryto ji však odvádělo dál od cíle, neboť potok se vléval do moře severně od cílové zátoky. Protékal mělkou roklinou, jejíž břehy porostlé keři a několika stromy jí poskytovaly chabý úkryt před zraky psů a německých vojáků, kteří ji pronásledovali. Brzy bude nucena vrátit se na pevnou zem a zamířit k zátocce. Podívala se nahoru. Po noční obloze pluly mraky, ale žádný se neblížil k měsíci, jenž zůstával nádherně jasný a odrážel sluneční světlo na mateřskou planetu.

Pokud Saffron nechce, aby ji nepřátelé spatřili, musí si najít úkryt a zůstat v něm, ovšem v tom případě zmešká člun. Aby doběhla do zátoky včas, musí riskovat, že ji pronásledovatelé uvidí. Jediná naděje spočívala v rychlosti. Musí se natolik vzdálit, aby ji nepřátelé nedohonili, a modlit se, aby příslušník hnutí odporu neztratil nervy a počkal na ni, i když uvidí, že se jí Němci ženou v patách. A také doufat, že motorový člun je natolik rychlý, aby se vzdálili od pobřeží dřív, než je Němci rozstřílejí na cucky.